

HOMES CONTRA LES VIOLÈNCIES MASCLISTES

Manifest del 21 d'octubre del 2022

Donem la benvinguda a totes i a tots.

Trenquem el silenci i proclamem aquest manifest:

La nostra presència aquí és fruit del clar desig de sortir del silenci davant d'una persistent violència masclista d'origen patriarcal. No volem ser còmplices d'aquesta xacra social. La nostra presència aquest 21 d'octubre vol ser el compromís d'un procés de canvi íntim i personal de cadascú: volem transformar el paradigma "home" que ha ajudat a construir un món ple de violències sempre justificades.

Els homes ens hem de comprometre clarament per eradicar la violència masclista en tots els vessants, ja sigui física, verbal, sexual o psicològica. Hem de reflexionar sobre perquè hem arribat a admetre la violència com una cosa quotidiana i inevitable dins del nostre món. Una violència que té el seu suport en uns sentiments de superioritat, força coercitiva per resoldre conflictes, dominació o desconsideració cap a les diferències de tota mena, com són les de sexe, raça, classe, culturals o d'orientació sexual entre d'altres, que generen tota una organització social que va modelant de manera soterrada la nostra pròpia personalitat violenta com si fos una cosa pròpia de la nostra naturalesa.

Rebutjar la violència no és un simple "NO". També és una mirada interior per detectar quina estructura personal tenim dins nostre perquè acceptem com a inevitables certes conductes d'opressió i sotmetiment en les nostres relacions amb les dones, relacions que portem després a les altres relacions socials. No només ho hem de detectar per desmuntar-ho sinó que, alhora, hem de buscar altres valors que facin de la violència una expressió a anar extingint. Volem construir així una alternativa a l'ordre mundial que ens governa.

Una mirada interior ajuda a detectar aquest privilegi malsà que ha fet que els homes ens desentenguem de les cures per delegar-les en les dones, i això ens produeix una pèrdua de valors com a humans. Perquè quan parlem de cures parlem d'una sèrie de valors com l'empatia, els afectes, les *autocures*, la comunicació no violenta, el compartir i assumir les vulnerabilitats humanes entre tots i totes. Es tracta d'uns valors que ens uneixen en xarxa, una xarxa on les relacions horitzontals predominen, i que fan possible un diàleg obert a partir d'una escolta atenta per trobar un consens en els conflictes i en la protecció de la natura que ens nodreix i possibilita la vida.

Educar-nos en aquests valors és una forma de transformar una masculinitat que es troba totalment esbiaixada i mutilada, una masculinitat que ha fet possible un món on l'opressió i la dominació semblen inevitables, una masculinitat allunyada de la cura de la vida, una masculinitat investida d'insensibilitat. Per això parlar de transformació de la masculinitat masclista i patriarcal ens porta a una corresponsabilitat, no només d'aquelles cures més directes, sinó també de la cura de totes les comunitats i, per descomptat, del planeta que habitem. No hi ha estranys, contraris o enemics en un nou projecte d'home, sinó una comunitat de diferències que es respecten i s'entenen, i que procuren una vida digna per a totes les persones.

Diem “Sí” a la cura de la vida per desmuntar una estructura de violència en el nostre interior. No n'hi ha prou amb unes simples reformes, perquè les reformes que els homes hem fet al llarg de la història han deixat intacta l'estructura de violència, perquè són reformes en una estructura patriarcal on els valors d'una masculinitat masclista segueixen intactes. Necessitem molts projectes de canvi sempre que tinguin com a objectiu últim un paradigma nou on la cura de la vida de les persones sigui l'eix d'un nou ordre social; on la protecció del nostre planeta estigui per sobre dels valors de mercat capitalista en una ideologia neoliberal; un nou ordre social on la incorporació dels valors de la cura ens portin a imaginar un nou marc econòmic, polític, social... i fins i tot que ens porti a replantejar-nos què significa “estimar”, perquè fins i tot la paraula amor en una estructura de violència es troba desfigurada, fent que el maltractament masclista es nodreixi i justifiqui en ella.

La incorporació dels homes en el món de les cures faria emergir un altre concepte de masculinitat des d'on podríem entendre que el feminisme radical no és ni més ni menys que la construcció d'aquest nou ordre social alternatiu a l'actual. Només en aquest nou ordre els conceptes de justícia, ètica humanista i pau ens portarien a una veritable igualtat entre tots i totes. Volem compartir amb les dones aquesta revolució conjunta que faci possible que tot ésser humà pugui viure amb dignitat i que la conservació i regeneració del nostre planeta siguin possibles.

El “NO” a la violència masclista no és només el crit d'una manifestació d'homes que ens reunim el 21 d'octubre, sinó també un compromís de canvi personal. Sense aquest treball personal de canvi el nostre “NO” a la violència és un simple rentat de cara, una forma de *bonisme* que ens renta la consciència però que ens fa poc fiables per a aquelles dones que busquen una alternativa social a aquest ordre mundial que ha convertit la història de la humanitat en una infinitat de despropòsits. La manca dels valors de les cures en nosaltres, els homes, ens fa insensibles davant els horrors que la violència ens mostra cada dia, perquè els considerem inevitables i per això, des del silenci, els justifiquem. La incorporació dels homes al món de les cures és una veritable alternativa a l'ordre patriarcal actual.

El filòsof i sociòleg Antonio Campillo posa en valor una concepció teòrica de Hanna Arendt que defineix aquell món que desitgem amb aquestes paraules:

L'enllaç que sustenta la comunitat política no és la violència armada, ni la necessitat econòmica, ni el parentiu ètnic, ni la interdependència funcional. El veritable suport de la comunitat política és "l'amor al món" i als altres, és la felicitat pública que s'experimenta en construir amb la pluralitat de la gent diversa unes institucions comunes, és la capacitat que tenen els éssers humans per apreciar-se i recolzar-se entre sí, per conversar i confrontar els seus plaers, per perdonar-se i fer-se promeses mútues, per establir lleis i veritats comunes, en una paraula, per cultivar "l'amistat cívica". Aquesta amistat cívica o política és un fi en si mateixa i no està subordinada a cap altra finalitat, perquè és la manera més humana d'habitar el món i compartir-lo amb els altres éssers vivents."

Gràcies per la vostra presència que obre una porta a l'esperança. Esperem i desitgem que els 21 d'octubre futurs siguem cada cop més els homes compromesos contra aquesta violència masclista, més corresponsables amb el respecte a la vida. Que cada dia renovem aquest compromís, que sigui cada dia un 21 d'octubre.

Gràcies a vosaltres, dones que ens acompanyeu aquest dia. Sou testimonis del nostre compromís i esperem que recuperem la vostra confiança per poder caminar junts en aquest feminisme que cerca un canvi social regit per aquesta ètica de vida: la igualtat entre els éssers humans en un món on la violència només sigui un record del passat.

Prou violències masclistes!

Xarxa 21 d'octubre

Manifest de la concentració del 21-10-2022 a la plaça Sant Jaume de Barcelona

www.21doctubre.cat

